

AUTOHIPNOZNO SAMOISCELJIVANJE

ŠTA SVE MOGU LJUDSKE MISLI, EMOCIJE I NAGONI? TEK KADA FIZIČARI ISTRAŽE I SHVATE PODRUČJA NEVIDLJIVOG BIĆE JASNO DA JE SVE ENERGIJA I DA SAMO HOLISTIČKI PRISTUP OMOGUĆAVA POTPUNA ISCELJENJA. KADA SE TO DOGODI LJUDI ĆE SE STIDETI SVOJIH BOLESTI, ALI ĆE ŽIVETI BEZ STRAHA I STREPNJE, SVESNI ZAKONA NA KOJIMA POČIVA ČAROBNI SVET NJIHOVOG STVARALAŠTVA.

Prof. dr **Svetozar Radišić**

Čovek nema čulo za vreme. Sigurno je da mu to stvara poteškoće u orijentaciji i nerazumevanje vremena kao fenomena koji je paradoksalan, budući da postoje shvatanja da vreme ne postoji, da je sve sadašnjost i da u isto „vreme“ postoje u istom prostoru prošlost, sadašnjost i budućnost. Zato nije čudno što su naučnici u dva najskuplja istraživanja svih vremena tragali za podacima o postanju i sferi nevidljive – vančulne stvarnosti. Istraživanja „humanog genoma“ i „velikog praska“, iako vezana za mikro i makro kosmos imala su skoro istovetan cilj: da ustanove da li postoji „jedinstveno polje inteligencije prirode“, odnosno „polje nulte tačke“ (Bog). To polje je u svemu i izvan svega – sveobuhvatno. Drugi problem proistekao zbog nepostojanja čula za vreme je mogućnost da se prekraja istorija i da se pojavi Fomenkovo delo koje matematički dokazuje da vreme nije proteklo onako kako je zapisano u istoriji. Ko zna da li je u pravu Anatolij Timofejevič Fomenko kada tvrdi da je Hrist rođen krajem prvog milenijuma, a Rim osnovan u vreme kada se, kako se danas veruje, rodio Hrist?¹

Ljudi ne poseduju ni mnoga druga čula koja postoje u drugih bića na planeti Zemlji. Reč je, pre svega o osećajima za zračenja, nivoima i pragovima osetljivosti za razne vrste vibracija. Veruje se da su neke od ljudskih sposobnosti potisnute, zakržljale i zaboravljene, ali i da ih čovek može obnoviti i stvoriti. Svako novo istraživanje čoveka sa stanovišta novih energija potvrđuje njegovu moć misli i emocija, otkriva nove fenomene i objašnjava pojave koje su do skoro izgledale misteriozne, kao što su tzv. parapsihološki fenomeni.

Jedno je sigurno, sve više je dokaza da je čovek stvaralac mnogih pojava u sebi i van sebe i da poseduje izuzetne energetske sposobnosti. Činjenica je da se u medicini sve češće pominje

¹ A. T. Fomenko je u svetu poznati matematičar, član Ruske akademije nauka, profesor na Mehaničko matematičkom fakultetu Moskovskog državnog univerziteta, uz to je i slikar – amater (videti: Anatolij Timofejevič Fomenko, *Statistička hronologija (matematički pogled na istoriju) – u kom smo veku?*, str. 378).

veliki procenat psihosomatskih oboljenja.² To ukazuje na moć energetskih, misaonih i emocionalnih uticaja na sopstveno telo. Važno je da je sve više naučnika i medicinskih stručnjaka shvatilo da čovek sam sebe misaono i emocionalno razdešava i isceljuje. Pri tome je sve jasnije, da misli u ljudskom organizmu imaju svoj sistem i da su vezane za mozak (neokorteks – kora velikog mozga) i centralni nervni sistem. Emocije su vezane za srce i vegetativni, mislima ne kontrolisani, nervni sistem, a amigdale u mozgu su mesto njihovog spajanja i prožimanja. Mogućnost samoisceljivanja, zasnovanog na moći podsvesti, o kojoj je pisao Džozef Marfi, svakako zahteva pažnju svakog iole umnijeg čoveka. Uostalom, reč je o samoregulaciji unutar ljudskog organizma. Beogradski neuropsihijatar Jovan N. Striković je u knjizi *Samoubistvo i apsurd* naveo: „Priroda je udesila takvu strukturu čovekove ličnosti da postoji nesvesna samoregulacija, o kojoj je pisao Jung, koji je dokazao da 'nesvesno može ne samo da želi već i da se odrekne sopstvenih želja'... Budući da je svakodnevno imao kontakt sa stvarnim i umišljenim bolesnicima, posebno je naglasio da je važno da se uspostavi proces „komunikacije od svesnog prema nesvesnom“ i obratno, jer se na taj način može početi čišćenje sadržaja nesvesnog od strane same ličnosti.³ To znači da su se klasična medicina i kvantna medicina u odnosu na moć podsvesti skoro srodile.

PSIHOSOMATIKA – VEZA UNUTAR ČOVEKA

Čovek kao sistem sadrži, između ostalog, veze između duše i sopstvenog energetskog tela, unutar duše (između psihe, ima i duha) i vezu duše s univerzalnom (kosmičkom) dušom i njenim umom. Istraživači su na tragu istine o osobinama navedenih veza. Za sada se zna da su fizička i mentalna stanja povezana, te da razna duševna stanja mogu izazvati odgovarajuće telesne traume. Ta povezanost priznata je i u klasičnoj medicinskoj teoriji. Psihosomatska medicina pokušava da razreši još uvek nepoznat odnos između onoga što se naziva nesvesnom psihom i materije, jer se sve češće pominje da su psiha i materija zapravo ista pojava, jedna posmatrana iznutra, a druga spolja, kako je govorio još Karl Gustav Jung. Poznato je da su ćelije u mozgu i imuni sistem opremljeni i osposobljeni za međusobnu komunikaciju. To su potvrdila istraživanja dr Norman Kozins, što ukazuje da izloženost stresu itekako utiče na pad imuniteta i na razvoj bolesti. Ako je čovek stabilan u psiho-mentalno-emotivnom smislu, neće pokleknuti bolesti i obrnuto. Malo je, međutim, poznato kako se izazivaju procesi u kojima nastaju

² Psihosomatski (grč. 1. *psyche* – duh, duša 2. *somatos* – telo). Psihosomatskim bolestima pripadaju oboljenja različitih organa, koje nastaju usled psihičkih doživljaja, odnosno kao posledica stresa i drugih neurotičnih pojava.

³ Jovan N. Striković, *Samoubistvo i apsurd*, str. 126.

psihosomatska oboljenja i na koji način se patološka stanja duše, posebno duha, prevode u patološka stanja tela. Najveći problem je što u ovom kauzalnom svetu ljudi neprestano nastoje da otklone posledice i rade na njima i sa njima, a zaboravljaju da isključivo posle uklanjanja uzroka trajno nestaje posledica.

Još u drevnoj Kini lekari su dobro znali da misli i emocije imaju moćan uticaj na ljudski organizam. Te dve vrste informisane energije posebnog tipa u stanju su da izazovu različite bolesti i kod veoma snažnih ljudi – dovoljno je samo da izvrše „udar“ na najosetljivije mesto u organizmu i nastaje bolest. Naime, sva oboljenja koja su uslovljena određenim psihičkim stanjem ili poremećajem u medicini se zovu – psihosomatska oboljenja. Ona se uvek javljaju na relaciji duša – telo. Čak i drevni kineski lekari su znali da se „ljudski strah lepi za slezinu i da neuroze uništavaju jetru“. A u stroj Grčkoj, pre postavljanja dijagnoze lekari su zahtevali od bolesnika da prespava jednu noć u hramu Eskulapa i nakon toga da im „ispriča šta je sanjao“.

Zanimljivo je da su tvrdnje o prevlasti psihosomatskih nad drugim bolestima stare više od 3500 godine, posebno u vreme stare egipatske kulture (oko 1500 godina pre. n.e.) i da su pre lekara to tvrdili mistici, magovi i zagovornici tajnih nauka. Bili su u pravu, a naučnici iz oblasti medicine su do istih saznanja stigli polako, planinarskim metodom, eksperimentima i veoma bojažljivo. Medicinski eksperti na početku 21. veka pretpostavljaju da psihosomatske (psihofiziološke) bolesti obuhvataju više od 70 odsto, a po nekima i 90 odsto svih ljudskih bolesti, posebno kod dece, počev od astme i gojaznosti, do migrena i alergija. Sada dvojica naučnika, koji pripadaju najpoznatijim istraživačima psihosomatike Stenli Livenštajn (Stanley Levenstein) i Tomas Statford (Thomas Stuttaford) smatraju da su sve bolesti povezane sa dušom, osim onih koje su uslovljene bio-hemijskim napadom na telo i energetske razdešavanjem (odgovarajućim vibracijama) životne energije, koja protiče kroz ljudsko telo.

Pre samo nekoliko decenija medicinski stručnjaci smatrali su da je „psihosomatsko oboljenje“ uslovljeno uzročnicima psihogenog porekla, koji nisu hronični, te da su, stoga, lakše izlečivi nego poremećaji organskog porekla. Profesor Vladeta Jerotić smatra da „sve što se događa u psihičkom životu čoveka, naročito kroz osećanja koja se ponavljaju – višegodišnja mržnja prema nekom čoveku, koja, čak, ne mora biti prisutna u svesti, dugogodišnja unutrašnja napetost i neodlučnost praćena strahom ili strepnjom, dugi periodi patološke žalosti – depresije – itd. – imaju značaja za psihomatičare kada procenjuju uzrok, težinu i način lečenja neke bolesti“. Psihosomatska veza u čoveku je zapravo spoj njegove „treće dimenzije“ sa fizičkim telom i, verovatno, posredno utiče i na protok životne energije kroz telo. Uostalom, naučno je dokazano da nema telesnih bolesti, uključujući grip, infektivne bolesti ili rak, u kojima se ne bi mogao sagledati, veći ili manji udeo duševnih činilaca. Na primer, američki lekari, posle višegodišnjih ispitivanja, ustanovili su da su nekim oblicima leukemije kod dece doprineli – neslaganja oca i

majke u porodici, nemotivisano napuštanje deteta od roditelja i menjanje bračnog partnera, nekorisno seljenje iz mesta u mesto, itd.⁴ Povećan broj limfocita u krvi tumači se kao bolest, a zaboravlja da limfociti „pamte“ zdravo stanje organizma, bore se protiv „uljeza“ i teže da se vrate zdravom stanju. Kada se njihov broj poveća, to govori da je organizam u jednoj od faza ozdravljenja, osim u veoma retkim slučajevima kada je najverovatnije psihosomatski poremećena kontrola njihove produkcije. Dr Dušica Lečić-Toševski, psihijatar na Institutu za mentalno zdravlje u Beogradu, tvrdi da je, prema američkim statistikama, od 75 do 90 odsto poseta lekaru na neki način povezano sa stresom. Autor termina „psihosomatska medicina“, poznati američki neuropsihijatar Franc Aleksander, navodi da je stres okidač za mnoga psihosomatska oboljenja, a savremena istraživanja potvrđuju da je većina oboljenja psihosomatske prirode. Stres je globalni napad spoljnog sveta na organizam, a pošto čovekov organizam i njegovi organi imaju različitu genetsku predispoziciju, tj. izdržljivost, to „pucanje“ organizma nastaje preko najslabijih karika.⁵ Uostalom, stres je u bliskoj vezi sa šest vodećih uzroka smrti – bolestima srca, rakom, bolestima pluća, nesrećnim slučajevima, cirozom jetre i samoubistvima.

Od stresa čovek može da ogluvi, osedi, dobije kijavicu, oboli od tuberkuloze, izgubi imunitet i „zaradi“ sidu. Dokazano je da osobe pod stresom lakše obolevaju od neuroza. Ličnosti s negativnom slikom o sebi su podložnije razvijanju depresije. Opsesivci su skloni da izazovu kod sebe psihosomatski poremećaj, dok su pasivno-agresivne i narcisoidne osobe podložne hipohondriji.

U psihosomatskoj proceduri misli imaju glavnu ulogu. One pokreću lučenje hormona, a hormoni mogu negativno delovati na delove mozga, što usložava stanje organizma, jer kvalitet misli zavisi od stanja mozga. Na primer, posledica zlostavljanja dece je stresni poremećaj, koji hormonski dovodi do atrofije hipokampusu, odgovornog za učenje i pamćenje. (*Hipokampus* je struktura mozga odgovorna za učenje i pamćenje).

Pamćenje je važno za mišljenje, jer je ono zapis informacije, a misli i emocije su su nosioci informacija. Sve dok postoji informacija o počinjenom zlu, grešci ili grehu, misli i emocije će inicirati procese koji vode u bolest. Različite informacije utiču na različite delove ljudskog organizma.

⁴ Vladeta Jerotić, *Učenje svetog Jovana Lestvičnika i naše vreme*, str. 58.

⁵ Franz Alexander, *Psychosomatic Medicine: Its Principles and Applications*, str.69.

Nedovoljno korišćenje sintagme „psihosomatske oboljenje” može se pripisati početnom, netačnom uverenju koje je do 80-tih godina 20-tog veka vladalo u klasičnoj medicini. Osim toga, teško je precizno klasifikovati navedene vrste oboljenja, između ostalog i zato što je prihvaćeno stanovište da je povezanost mentalnih i fizičkih činilaca uključena u uzročnike skoro svih oboljenja.

Prema shvatanju većine medicinskih stručnjaka, emocionalna uzbuđenja i psihička napetost uzrokuju organske promene u telu preko vegetativnog nervnog sistema pod kontrolom na emocije veoma osetljivog hipotalamusa. Na prvobitnoj listi Franca Aleksandera, iz 1934. godine, nalazilo se samo sedam psihosomatskih bolesti: astma, hipertenzija, tireotoksikoza, čir, ulcerozni kolitis, reumatoidni artritis, neurodermatitis. Sada je ta lista bolesti daleko veća. Kao najčešća psihosomatska oboljenja u medicinskoj literaturi navode se: nesanica, uznemirenost, postnatalna depresija, fobije, fantomski bolovi, šizofrenija, multiple skleroza, distrofija, Parkinsonova bolest, disleksija, leukemija, epilepsija, hronični umor, gastritis, stomachne tegobe, gubitak apetita, rak prostate, ulcerozni kolitis, neki oblici gušavosti, ulkus (čir, na želucu, i/ili dvanaestopalačnom crevu), te u pojedinim slučajevima dijabetes, srčani udar, gubitak potencije, sportske povrede, hipertenzija, artritis, anoreksija, migrena, bronhijalna astma, urtikarija, problemi s menstrualnim ciklusima, ekcemi, pruritus i druge.⁶ Osim vegetativnog nervnog sistema na psihosomatske procese u organizmu utiču hormoni endokrinih žlezda, koje takođe kontroliše hipotalamus. Najveće poremećaje izazivaju hormoni poput kortizona, tiroidni hormoni i insulin, budući da se zbog različitih razdešavanja metabolizma često nalaze u krvotoku.

Psihosomatske bolesti su psihogenog porekla, a njihovi simptomi ispoljavaju se na svim organima menjajući njihovu ulogu, stvarajući najprije reverzibilne a zatim i ireverzibilne promene. Psihosomatske bolesti uslovljene su mislima i emocijama. Određena emocionalna stanja mogu usloviti promene funkcije organa, a telesne promene koje nastaju zbog izazvanih poremećaja funkcija samo su prateći simptomi emocija. Dakle, psihičke traume utiču na telesne promene i mogu da prouzrokuju bolesti različitih organa. Poznato je da telesni simptomi čak i kada su nevezani za prepoznata psihosomatska oboljenja mogu biti reakcija na emocije. Na primer, drhtanje zbog straha ili ljutnje, crvenilo zbog stida... Kod psihosomatskih bolesti telesni simptomi mogu biti i posredan rezultat emocija, budući da emocije nalaze izlaz zaobilaznim i složenim putevima do odgovarajućih organa. Naučnici će, verovatno, uskoro, znati čime su bile opterećene misli pacijenta, pre nego što je oboleo od određene bolesti. Za sada se zna da strah od ispita, uslovljen nedovoljnim znanjem, izaziva akutne respirativne infekcije gornjih disajnih puteva (kijavica, kašalj...). Ožalošćenost oboleva srce i cerebro-vaskularni sistem, itd.

⁶ Jovan N. Striković, *Samoubistvo i apsurd*, str. 123.

Proučavanjem ličnosti osoba obolelih od psihosomatskih bolesti ustanovljeno je da postoje dva tipa ljudi: 1) s agresivnom psihološkom odbranom, što se ispoljava kroz karakteristične bolesti kao što su migrena, visok pritisak, srčane smetnje, šećernu bolest i reumatske upale zglobova i 2) s pasivnom psihološkom odbranom, što se izražava kroz niz drugačijih oboljenja, kao što su: čir na želucu i/ili na dvanaestopalačnom crevu, hronični zatvor, ulcerozni kolitis (hronično zapaljenje debelog creva), bronhijalna astma i trajni umor. Oštećenje navedenih organa nastaje zbog dugotrajnog nadražaja određenog dela živčanog sistema, koji nije pod uticajem čovekove volje (autonomni živčani sistem). Kada se analizuju svi navedeni organi ispostavlja se da čovekova psiha utiče na sve organe od glave do pete.

Dugotrajna prenadraženost vegetativnog nervnog sistema dovodi do oštećenja odgovarajućih, nervima povezanih tkiva i prvih znakova bolesti. Tada je reč o psihosomatskoj bolesti. Uzrok prenadraženosti određenog dela autonomnog nervnog sistema posledica je određenih osjećaja, koje čovek usvaja od prvih dana života, a koji se mogu p(r)obuditi bilo kada u životu, u određenoj stresnoj situaciji. Psihosomatske bolesti su, dakle, telesne bolesti, u čijem je nastanku važnu ulogu odigrao psihogeni činilac. Međutim, neće se kod svake osobe s mentalnim i emocionalnim problemima razviti psihosomatska bolest. To zavisi od niza drugih razloga, kao što su nasledene osobine, stresni momenti u životu, uticaj okoline, mentalitet, porodična i nacionalna kultura i sl. U većini slučajeva dugotrajan stres je odgovoran za nastanak psihosomatske bolesti, a kratkotrajan stres, čak i kada je snažan, ne bi trebalo da izazove psihosomatsku bolest. Po svemu sudeći, potrebna dugotrajna prenadraženost autonomnog nervnog sistema da bi došlo do oštećenja organa i pojave simptoma bolesti. Psihoanalitičari smatraju da svaki oboleli organ ima određenu simboliku, odnosno drugačiju poruku. Za osobe s psihosomatskim bolestima kaže se da imaju teškoće u izražavanju svojih misli i emocija, da retko imaju želje, retko maštaju i da drugačije od ostalih uspostavljaju odnose s drugim ljudima.

Kod mnogih osoba se psihički problemi odražavaju na zdravlje srca. U tim slučajevima pomažu odgovarajući lekovi, ali, još više kretanje, metode opuštanja i Sitinove metode mislima oblikovanog emocionalno-voljnog samoubedivanja.⁷ Zanimljivo je da je astma bolest sistema za disanje koja je najčešće urođena, ali i pojačana psihičkim činiocima, kao što su uzbuđenje, napetost i ljutnja. Hipertireoza predstavlja povećanu štitnu žlezdu često zbog stresnih situacija. Stresne situacije zakonito pogoršavaju ulcerozni kolitis.

Poznato je da su uzroci histerije uvek psihičke prirode, kao i da za njenu pojavu ne postoje nikakav fiziološki razlog. Na tom stavu zasniva se Frojdovski pristup lečenju psihičkih

⁷ Georgij Nikolajevič Sitin objavio je više desetina knjiga. Više o metodama lečenja tekstem može se saznati u Centru Georgij N. Sitin, Moskva, Bulevar Jana Rajnica d. 1, ili na telefon 095/497-8300.

poremećaja, vezan za različite oblike neuroza i psihoza. Dakle, patnja duše uvek izaziva bolest tela. Posle brojnih istraživanja lekari i psiholozi su zaključili da „ljubav i mučnina, iako značajno različiti misaono i emocionalno, nastupaju kroz srce – organ koji služi za uspostavljanje i održavanje životnog ritma“. Reč je o organu koji sigurno ima najjaču vezu s emocionalnim životom, ili s preživljavanjem određenih stresnih situacija. Kada se čovek priprema za važan sastanak – srce ubrzano radi, a kada se nalazi u društvu voljene osobe ima osećaj – da će „srce da iskoči iz grudi“. S druge strane, kada se čovek jako uplaši „srce se sledi“, ili „side u pete“. Uostalom, skoro svi organi u ljuskom telu izloženi su „udarcima duše“. Odnosno, „ranjena duša“ najčešće i najsnažnije ugrožava vitelne organe kardiovaskularnog, disajnog i sistema za verenje. Osim toga, često su i vidljivi delovi tela izloženi „jakim udarcima duše“, kao na primer koža glave, grudi, leđa i ruku. Interesantan je podatak, da slepi ljudi mnogo ređe pate od ekcema, psorijaze, osipa i nekih drugih kožnih oboljenja.

Zanimljivo je da su žene češće žrtve različitih psihosomatskih oboljenja. Čini se da je osnovni razlog za to što veruju da su uzroci njihove telesne patnje psihološkog porekla, ili prirode. Dok, muškarci manje veruju da su psihički problemi glavni uzrok za neka oboljenja u njihovom organizmu. Kod njih emocije najčešće imaju „kraci rok dejstva“, takođe oni se i brže emotivno „prazne“.

Česta žalba „bole me leđa“, ima veoma relativno značenje, jer je vrlo teško tačno utvrditi da li nekoga stvarno bole leđa (čovek i ne vidi svoja leđa), ili je reč o odrazu psihičkog stanja. Međutim, osećanje potištenosti i tuge, nataloženog nezadovoljstva i gneva, kao i apatije uzrokuje bolove u leđima. Bronhije i pluća su pod velikim uticajem spoljašnjih problema. Astmatičari veoma često ističu da ih „nešto guši“ ili „pritiska u grudima“. Razlozi su uvek psihološke prirode i emocionalno obojeni. Njih „guše“ određeni ljudi, situacije i/ili događaji. Osobe okrenute sebi imaju velike probleme sa sistemom za varenje. Naročito, one koje imaju porobleme u komunikaciji s okolinom – većinom boluju od gastritisa, ili čira.

Više boluju oni koji „sve primaju k srcu“. I naučna saznanja potvrđuju isto, budući da osobe koje su previše okrenute ka sebi i pri tome ne izražavaju glasno i „bučno“ svoju radost, ili muku, više i češće boluju. Najčešće kod njih dolazi do smetnji u sistemu za varenje (gasovi u stomaku, tvrda stolica). Međutim, pri lekarskom pregledu kod njih se veoma retko ustanovljavaju hronična oboljenja.

Kada se razmatraju psihosomatske relacije veoma je važna tvrdnja da su oči „ogledalo duše“. Čovek mnogo toga može da nauči i da sakrije svojim ponašanjem, izjavama ili izgledom, ali nikada ne može da sakrije „odraz duše u očima“. Stoga, oni koji se bave isceljivanjem ljudske duše i tela treba da upoznaju veštinu „gledanja u oči“, budući da se zenice šire ili skupljaju onda kada nam se neko dopada ili ne dopada. Sjaj u očima uvek odaje psihičko i emocionalno stanje

ljudi. Treptaj, konecentracija pogleda, sjaj i toplina pogleda odraz su unutrašnjeg stanja, ali i reakcija na spoljašnji nadražaj, ili na osobu koju posmatramo. Sve se vidi u očima: psihičko, emocionalno i zdravstveno stanje, raspoloženje, umor... Zato treba dobro zagledati u oči sagovornika i ljudi koje su u okruženju.

Čuvena izreka: „U zdravom telu – zdrav duh“, ima uslovno značenje, jer je duša starija, moćnija i značajnija od tela, a odakle ona dolazi, gde se nalazi i gde odlazi, to još naučnici ne znaju. Jedino je sigurno čovek (kao i životinja, biljka i/ili svako živo biće) prvim udahom udahne i svoju dušu, a poslednjim izdahom je izdahne.

Poznato je da je više od 400 miliona stanovnika planete mentalno bolesno. Taj podatak objavila je Svetska zdravstvena organizacija. Psihijatrijskih bolesnika je sve više i više, a to je u direktnoj vezi s opštom situacijom u društvu, s krizom, stresovima, izbeglištvom i svim onim traumama s kojima je stanovništvo suočeno poslednjih godina. To je u jednom od intervjua izjavio neuropsihijatar dr Ivan Dimitrijević, zamenik direktora Instituta za psihijatriju u Beogradu.

Postoji nekoliko modela normalnosti: statistička normalnost, srednja vrednost kao parametar, normalnost kao parametar i odsustvo bolesti i normalnost kao ideal. Poslednjoj definiciji odgovaraju zahtevi Svetske zdravstvene organizacije, koja je definisala normalnost kao odsustvo bolesti i fizičko, psihičko i socijalno blagostanje. Prema tom kriterijumu je na početku 21. veka malo normalnih ljudi. Nevolja je u tome što ljudi imaju sliku da je svaki psihijatrijski bolesnik opasan i da je opasniji od tzv. normalnog čoveka. To nije tačno; kad se upoređuje broj delikata koji su izvršili tzv. normalni ljudi i one koji su izvršili psihijatrijski bolesnici, vidi se da su „ludaci“ mnogo bezopasniji od takozvanih normalnih. U svetu je opšti trend tzv. humanijeg pristupa psihičkim bolesnicima. Zatvaraju se duševne bolnice tipa azila i provodi tzv. komunalno bazirani pristup. U Trstu, na primer, postoji bolnica sa 1.600 kreveta, ali u njoj je sada samo nekoliko pacijenata. Na severu Italije nema više nijedna psihijatrijska bolnica, iako ima dosta duševnih bolesnika. Ali zato ima privatnih sanatorijuma u kojima se leče bogati, dok je za siromašne ostavljen jug zemlje, gde je katolička crkva otvorila velike psihijatrijske bolnice. Sve češći su vanbolnički tretmani klubovi za bolesnike u kojima bi ljudi mogu da potraže pomoć.

Srbija je zemlja na dnu. Vuk Stambolović, lekar u Institutu za socijalnu medicinu u Beogradu, tvrdi da je stanovništvo Srbije i dalje pod hroničnim stresom, što se naročito ispoljava u domenu mentalne patnje. Celo društvo je u psihosocijalnoj agresiji, a gravitacioni centar društva pokazuje znake mentalnog oboljenja u kome dominiraju tri stvari; egocentričnost, agresivnost i manipulacija. Zemlja je na nivou p(r)obuđenih nada. Ipak, ljudi se ne usuđuju da traže promene i pomoć. Česte su frustracije, zbog neshvatanja da je zemlja i dalje u katastrofalnoj situaciji – na

afričkom nivou. Srpsko „kolektivno nesvesno“ je psihosomatski obolelo, baš kao i brojni pojedinci.

KOSMIČKE UMNE FREKVENCIJE

Poznato je da je ceo osmotreni kosmos u nekoliko vrsta ritmova, koji se razlikuju po učestalosti i obliku. Na primer, postoje energetske talase, impulsi, energetske skokovi, pljusci, oblesci, treptaji, bezoblični kontinuelni protoci, spirale, vrtlozi, ciklusi itd. Kosmos je suštinski energija i čine ga njeni oblici. Vrsta ritma određuje ponavljanja. Naučnici su, na primer, ustanovili ponavljanja ekonomskih događaja u zavisnosti od aktivnosti Sunca koje se obnavljaju svakih 11,1 godinu. Uočena su i čudna istorijska ponavljanja. Jedni istoričari, a još više metafizičari tvrde da se istorija ponavlja svakih 610 godina, a drugi da istorijski događaji iz 1908, 1918, 1928, 1938, 1948, 1958, 1968, 1978, 1988. i 1998. godine liče jedni na druge.

Podaci o moći emocija i misli učestali su u srazmeri sa stepenom proučenosti mozga, uma, psihe, emocija i misli. Na to ukazuju i istraživanja obavljena u kompanijama *NeuroSky* i *CyberLearning*. Njihovi majstori napravili su prototip obruča opremljen senzorima posebne vrste koji se stavlja na glavu. Kada takavi obruči „krunišu“ glave kamiondžija, u dispečerskom centru njegove firme, na monitorima računara, moguće je, u realnom vremenu, registrovati njihovo mentalno stanje. Gazde i odgovorna lica mogu sve vreme da znaju gde se trenutno nalazi vozilo, da li su vozači pospani, umorni, trezni, raspoloženi, ili ljuti... Isti sistem, koji „lovi“ i emituje talase velikog mozga, povećava mogućnosti i obogaćuje sadržaj igara na personalnim računarima. Suparnici u interaktivnim igrama mogu misaono da se nadmeću, da stvaraju nove virtuelne ambijente i da se nadmudruju u novostvorenim situacijama. Danas tehnologija omogućava da misli pomeraju markere na monitorima računara, aktiviraju mikročipove i mikrorobote – proteze, da se misli biometrijski snime i kloniraju. U takvom istraživačkom okrilju, sve manje je naučno sporno da od sopstvenih misli, zbog njihove nesporne moći, ljudi mogu da obole i da misli mogu da iscele bolesnike.

Poznato je da izverzirani fakir može da „hipnotiše“ gledaoce bez njihovog znanja i pristanka. Okolnost da se publika obično sastoji iz većeg broja osoba, izaziva jaku psihičku struju (kritična masa informisane misaone energije), koja umnogome olakšava rad fakiru. Inače, jedan od najpoznatijih hipnotizera na svetu, Helmut Hansen, tvrdi da hipnoza ne postoji. Postoji samo autohipnoza, a za nju je značajno koliko je osoba lakoverna, odnosno sugestibilna. Međutim, većina hipnotizera smatra da pored hipnoze i autohipnoze postoji i spontana hipnoza, do koje dolazi zbog specifičnih uslova u kojima čovek može da se nađe. Na primer, duga vožnja može da proizvede, zbog monotonije, stanje pospanosti koje se naziva „drumska hipnoza“. Svakodnevna

izloženost raznim reklamnim porukama omogućava da se zapadne u hipnotičko stanje, u kojem se nekritički prihvataju predlozi, sigestije i tvrdnje. Trgovci koji se bave reklamom doveli su tu veštinu mentalne manipulacije do savršenstva, pogotovo u SAD, koju je slobodno moguće nazvati zemljom parola i reklama.⁸ Kada je reč o „hindu hipnozi”, poznato je da je fakir izaziva snagom svoje volje, potpomognut uobraziljom gledalaca. Odgonetka je u tome da fakiri raspolažu sposobnošću da u svojim mislima stvore mentalnu predstavu zbivanja onakvu kakvu žele da potom dožive gledaoci. Stvorene iluzije su samo dokazi da misao poseduje neistraženu moć, da čovek ne zna istinu i da mentalne predstave igraju veoma važnu ulogu u životu ljudi. Zato nije čudno što je dr Petar J. Stanković u knjizi *Božanstvena medicina* tvrdio da „fakir snagom svoje volje može da natera gledaoce da vide ono što on hoće. Uspeva da koncentriše svoje misli do te mere na vizuelizaciju, da misli zrače tako jako na okolinu da su svi prisutni, iako svesni i budni, prosto fascinirani, jer im se pred očima ukazuje ona slika koju je fakir zamislio”. Dokazano je da takve mogućnosti, nerazvijene i sasvim zapuštene, poseduju svi ljudi.

Navedeni primeri dokazuju moć misli i postojanje spoja između podsvesti i svesti u ljudskom umovanju. U njima je prikazano oblikovanje uobrazilje i potvrđeno postojanje mentalnih slika u mozgu i očima. Kada je reč o istraživanjima telepatije i ulozi očiju i mozga u vezi s mentalnim predstavama ponovo je nezaobilazan Nikola Tesla. Poznato je da mu je bilo jasno da se u oku projektuju posmatrani objektu, ali i *da se u oku misao pretvara u sliku*. „Funkcija oka, pisao je Nikola Tesla M. V. Kapu 4. marta 1919, je da projektuje sliku na mrežnjaču i da saopšti informaciju vlaknima optičkog nerva. Verujem da svaka misao povratnom akcijom izaziva sličan poremećaj i da se interpretacijom ovog efekta na prežnjači, slika može projektovati na ekran. Ta slika je povezana sa mislima na potpuno identičan način kao originalan utisak. Mi imamo na raspolaganju određene činjenice, ali je krajnje teško usavršiti uređaj za ostvarenje tog zadatka. Kako stvari stoje, isko sam proveo *mnogo godina* u studiranju ovog problema, moj glavni oslonac u radu je još uvek nada.” To Teslino pismo objavljeno je u knjizi *Moji pronalasci* na 30-toj stranici.

Sada su naučnici opsednuti moćima jezika, reči, misli i uma. Sve češći su napisi koji potvrđuju da jezik, reči i misli programiraju ljudsko telo. Pri tome je najvažnije, da se sve češće naučno potvrđuje istina da je podsvest povezana sa dušom, a svest sa razumom. Podsvest je, po svemu sudeći, preko duše povezana sa univerzalnim umom, odnosno kolektivnim nesvesnim, „poljem nulte tačke“, i zato uspeva da u određenim uslovima (u stanju „dremeža“ i omolitvenom stanju) prima energiju i informacije iz njega. S druge strane, svest je preko čula usmerena prema pojavnoj, odnosno dogovornoj stvarnosti. Ona, stoga, preko informacija koje prima nesavršenim i oskudno opremljenim čulima može da bude i dezinformisana, budući da se savršena laž ne

⁸ Jean Leclerc, *Hipnoza*, str. 39.

razlikuje ili neverovatno teško rezlikuje od istine. Zato se kaže da duša uvek zna, a razum katkad može da bude obmanut i da neretko stvara opasne iluzije. Sve više se potvrđuje pretpostavka da je podsvest odgovorna i za podešavanje i za razdešavanje energetske stanja ljudskog organizma, a da je bolest suštinski poremećaj energije u organizmu, koji je, kao i sve ostalo u kosmosu, čista energija koja u određenom ritmu vibrira specifičnom frekvencijom. Sve u tzv. čulnoj stvarnosti se razlikuje samo po učestalosti i vrsti energije i obliku njene vibracije. Tako čovek čulima razlikuje agregatna stanja, boje, muziku, toplotu, miris, ukus... i njihove intenzitete.

Psihosomatske bolesti ukazuju da misli neposredno utiču na ljudsko telo, ali je sve više dokaza da misli mogu i da ga iscele. Postoje nagoveštaji da je u osnivanju potpuno novi vid medicine, gde će se molekuli dezoksiribonukleinske kiseline (DNK) reprogramirati rečima, mislima i određenim frekvencijama, bez izdvajanja i premeštanja pojedinih gena. Očevidno je da je organizam zdrav kada vibrira na stabilnoj frekvenciji elektromagnetnog talasa. Odstupanje od normalne frekvencije organizma registruje se kao bolest. To je utvrdio ukrajinski akademik Sergej Pantelemonovič Sitko, u okviru naučno-istraživačke institucije „Vidguk“, u Kijevu, u bivšem Sovjetskom Savezu. Drugim rečima, gde nastaje devijacija elektromagnetnog talasa, ili talasa neke veoma slične energije, gde je prekid protoka energije kroz energetska čvorišta i tačke, tu nastaje oboljenje. Te energije i njihova polja mogu, na primer, da budu: Kulonovo polje, leptonsko polje, torziono polje, skalarno polje, itd. Sva ta polja, dokazano, protiču kroz čovekov organizam. Energetska čvorišta i tačke su najosetljivija mesta u organizmu, koja najbrže prenose energije i informacije. Poznato je da se akupunkturne tačke, ili kako ih Rusi zovu „Bat“ (biološki aktivnije zone), većinom podudaraju sa dobro proučenim Zaharin-Head-ovim, ili Headovim zonama kože, Mekenziyevim zonama u mišićima, tefleksnim zonama potkožnog vezivnog tkiva, zatim bolnim i dijagnostičkim Valejdžovim tačkama, Erbovim triger zonama, aktivnim tačkama i tzv. tačkama zona uzbune.

Ruski biofizičari na čelu sa molekularnim biologom Pjotrom Garjajevim istražili su vibraciono ponašanje DNK molekula. Prema njihovim zaključcima određene obrasce DNK moguće je izmeniti zracima sličnim laserskim (na primer zvukom). Pri tome se promenom frekvencije DNK menjaju genetske informacije. Osim što su dokazali da je moguće uticati na biohemijske i energetske procese u ljudskim i svim drugim živim ćelijama. Ruski naučnici su ustanovili da čovekov molekul DNK može uznemiriti vakuum (praznina, polje „nulte tačke“, akaša, Jungovo „kolektivno nesvesno“, Šeldrejkovo morfogenetsko polje, Borhesov univerzalni um, spiritualna panorama, Teslino skalarno polje, Maharišijevo jedinstveno polje inteligencije prirode, Zelandov „prostor životnih varijanti“, Drugi World Wide Web, „razvodna tabla“ Isaka Bonevica, „matrica“ Vojne obaveštajne službe SAD...)

VERA IZNAD (KVANTNE)FIZIKE

Poznato je i da tegobe nastaju grčevima i unutrašnjim nemirom. Jasno je da se grčevi i nemir otklanjaju smirivanjem, a da su misli te koje čoveka smiruju. Osim samoisceljivanja moguće je i isceljivanje ljudskog organizma u kojem misli i emocije igraju značajnu ulogu. Tu ulogu sve više preuzima kvantna medicina. Lečenje kvantnom medicinom znači izazivanje rezonantnog odgovora organizma, aktiviranjem mnogobrojnih puteva samoregulacije. Suština ove još nedovoljno poznate, ali odnedavno priznate medicinske grane, je u oslobađanju endogenih tj. sopstvenih biološki aktivnih supstanci – vlastitih „medikamenata“, koji su u znatno manjoj količini potrebni, ali su višestruko aktivniji od farmakopreparata. I što je najvažnije, oni su potpuno bezopasni. Nema alergijskih reakcija, nema predoziranja, a to nije zanemarljivo. Snaga signala kojim se deluje na organizam je neznatna, što potvrđuje da nije reč o fizičkom delovanju na organizam, već samo o informaciji koju on dobija da bi se sam pokrenuo ka izlečenju.

U procedurama samoisceljivanja, organizam normalizacijom stresogenih i adaptivnih hormona, koagulacionih potencijala krvi, normalizacijom Ph i mnogobrojnih metaboličkih procesa, sopstvenim snagama prevazilazi bolest. U tome je suština delovanja autohipnoznog samoisceljivanja, kao unutrašnje samoregulacije, i kvantne medicine kao spoljašnje regulacije i njihovih neograničenih mogućnosti u preventivi, kao i lečenju mnogih oboljenja čiji je uzrok nepoznat. U poslednje vreme sve više uređaja radi na frekvencijama ljudskih organa i služe za dijagnostikovanje njihovog stanja ili podešavanje. Zato postoje mikrotalasna rezonansa, sistemi poput MultiZapper-a 2000, Super Deluxe 2004 Zapper-a i Ultimate Zapper-a i ruskog aparata za lečenje neuropsihijatrijskih i somatskih bolesti toplotom, svetlošću, zvukom i VHF elektromagnetnim zračenjem, koji je patentiran u SAD 20. novembra 1973. godine (zaveden pod brojem US *patent* #3,773,049 – američki naučnici nazvali su patentirani uređaj „sovjetska mašina za ispiranje mozga“). Suštinski problem, u vezi sa primenom elektromagnetne emisije usmerene prema čoveku, jeste činjenica da je dokazano da zračenje uništava holografsku komponentu čoveka (njegove misaone sposobnosti). Osim toga, na taj način se utiče i na hronalno polje čije čestice nose informaciju o izvoru zračenja.

Za isceljivanje je značajna istina da ljudska podsvest ne razume reči, već samo mentalne slike. Sugestija može da bude nezavisna od logike, s obzirom na to da svaki čovek može da veruje, da stvara uobrazilje (imaginacija) i da su svi ljudi manje ili više sugestibilni. Helmut Hansen je bio uveren da je svaki čovek sugestibilan, ali da nije i hipnotibilan. Na taj način potvrđivao je svoje stavove o moći autohipnoze.⁹

⁹ Helmut Hansen, *Moć hipnoze*, str. 146.

Koliko je moćna vera, toliko je moćna i sumnja. Uostalom, oni su suprotni polovi. Postoji zanimljiva anegdota vezana za (ne)moć čuvene „Abramsove kutije“. Američki lekar Albert Abrams (1863-1924) primenjivao je metodu lečenja na daljinu „magičnom kutijom“. Njegovi savremenici mislili su da je magičar. On to i jeste, ali samo u najširem smislu te reči. Poznati lekar uspostavljao je vezu između testirane zdrave osobe, okrenute licem prema zapadu, i pacijenta, ili bilo kojeg uzorka, odnosno predmeta dobijenog od pacijenta (dlaka, nokat, pljuvačka, sperma, rukopis, fotografija...) kucanjem po telu, posebno po trbuhu, zdrave osobe. Uz to je svoju „kutiju“ podešavao na frekvenciju kojom je otklanjao uzroke bolesti – rezonansom. Lečenje nije uspevalo samo ukoliko se u prostoriji nalazila osoba koja nije verovala u mogućnost izlečenja. Prevedeno na pozitivni pristup – lečenje je uspevalo uvek kada su svi prisutni verovali u isceljenje obolele osobe.

Tako su naučnici, posebno stručnjaci u oblasti medicine i još neposrednije stručnjaci za psihu i svest ljudi, neprestano dodirivali područje ljudskog verovanja i ljudskih uverenja. Stoga nije čudno što si poznati istraživači svesti proverili dejstvo molitve „Oče naš“ i krsnog znaka na patogene bakterije. Pokazalo se da se posle pročitane molitve „Oče naš“ i osenjivanja uzorka krsnim znakom, količina štetnih bakterija smanjivala za 7, 10, 100, pa i čak i više od 1000 puta!

Sposobnost da čovek izazove niz misli jednom od njih, omogućava samoisceljivanje, jer pomisao na zdravo srce omogućava da se stvori potpuna mentalna predstava zaceljenog srca, a tada podstvest čini sve da se ta predstava ostvari – materijalizuje. S druge strane, sposobnost mozga da preko čula u svet opažanja „prevede“ brojne frekvencije iz okruženja, (svetlosne, zvučne, toplotne i fizičke vibracije) omogućava čoveku snalaženje u prostoru i misaono prilagođavanje informisanih energija koje usmerava prema svojim unutrašnjim organima i drugim bićima.

UNIVERZUM SE SAMOSTVARA

Čovekovo stvaralaštvo zapravo ne postoji, jer svaki autor ili istraživač samo otkriva postojeće, odnosno preuzima informacije iz „polja nulte tačke“, koje su izvadak iz mirijada životnih varijanti. To polje sadrži sve materijalno, informaciono i energetski, objedinjeno kroz istovremenu prošlost, sadašnjost i budućnost. Zato, kada se čovek smiri i počne da oblikuje svoju nameru obično tvrdi da se inspiriše, a inspiracija je prijem podataka, stihova, slika, melodija, materijalnih i energetskih oblika iz „praznine“, što je samo jedan od naziva za „univerzalni um“. Religiozni ljudi kažu da je tada čovek nadahnut Svetim duhom, a naučnici, poput Džona Hegelina, da stvaralac prima informisanu energiju (misli i emocije) iz „jedinstvenog polja inteligencije prirode“.

Misao je informisana specifična vrsta energije, različita od svih drugih energija, koja nastaje na spoju ljudske želje i univerzalnog uma. Ona se u određenom energetsom vibratnom opsegu prožima s „prazninom“. Misao sadrži informacije iz dela „polja varijanti“, prema kojem je usmerena pažnja. Deo ljudskog uma uronjen je u univerzalni um, a to znači da su mislima dostupne sve postojeće informacije. Ljudi su misaono umreženi, zbog energetske povezanosti sa svim česticama u kosmosu. Misli su suština razuma, a mogu da sadrže istinite i neistinite informacije. U ljudskom organizmu organi kroz koje protiču misli su mozak i centralni nervni sistem. One kroz dušu, koja obuhvata ljudsko telo, prožimaju celo telo.

Emocija je informisana specifična vrsta energije, različita od svih drugih energija, koja nastaje u procesu prerade čulima dostupnih informacija. Ona se u istom energetsom vibratnom opsegu, zajedno sa mislima, prožima s „prazninom“. Ljudi su emotivno umreženi, zbog energetske povezanosti sa svim u kosmosu. Emocija sadrži neselektovane informacije iz polja varijanti („akaša“, „spiritualna panorama“). Deo je psihe ljudske duše, uronjene u univerzalni um, a to znači da su emocijama dostupne sve postojeće informacije. Duša zna. Nju nije moguće obmanuti. U ljudskom organizmu organi emocija su srce i amigdale u mozgu. Emocije kroz dušu prožimaju celo telo.

Za sve što je čovek stvorio zaslužni su spoljni naumi, a stvarnost je oduvek stvarana ljudskim mislima. Izučavajući mehanizme svog psihičkog života, Nikola Tesla je otkrio da je niz slika iz druge realnosti uvek u vezi sa događajima u pravoj realnosti i da tu postoji prilično pravilna korelacija. Ubrzo je stekao sposobnost da shvati kauzalni odnos. Postao je svestan, na svoje iznenađenje, da je svaka njegova misao sugerisana spoljnom impresijom. Stoga je često ponavljao da mu je bilo savršeno očigledno da je čovek samo automat obdaren mogućnošću kretanja, koji odgovara na stimulacije čulnih organa i da su njegove misli i rad zavisni od toga. Na osnovu takvog razmišljanja otkrio je zakone teleautomatske kontrole.¹⁰

Tako da je istina da čovek ništa nije stvorio, jer je sve već postojalo, a isto tako je istina da je „nad um“ sve stvorio preko čoveka. Kada čovek shvati univerzum i završi njegovo uobličavanje svojim mislima, onda će pred njim biti Bog i čovek će znati da je to Bog. Neće verovati da je Bog pred njim već će to znati. Kada preko vere stigne do znanja, vera mu više neće biti potrebna. Bog („nad um“) neće ubeđivati ljude ko je, a oni će znati da je to On, jer su ga stvorili svojim mislima, svi zajedno, kroz svoje „kolektivno nesvesno“, što je opet isto što i „polje nulte tačke“ („praznina“). Čovek će nastaviti svoju misiju stvaranja, ali mnogo kreativnije, brže i sigurnije. Shvatiće zašto je Bog ljubav i istina. Razumeće da ljubav raste od tinjanja do plamena, a potom nepovratno nestaje – u tinjanje, a istina i savršena laž se ne razlikuju. Samo je privid

¹⁰ Nikola Tesla, *My invention*, Electrical Engineer, New York., 1919.

trajan. Istina i ljubav su teorijski dve strane kosmičke medalje, ali istinu ljudi još nisu dosegli, a i od prave ljubavi su daleko.

Ljudska duša i Bog su isto. Sačinjeni su od iste supstance. Isto tvrdi i svaka od zvaničnih religija. Zato nije čudno kada se kaže da je sveprožimajući i sveprisutni Bog u čoveku, a da je čovek, po istoj logici, u Bogu.

Svaki čovek deluje svojim mislima na okolinu, samim tim što je pomislio na nekoga ili nešto, i to bez obzira na način mišljenja. Dovoljno je da pomisli na nešto i veza s tim je ostvorena. Svojim mislima čovek stvara oblike i pojmove. Veze između tih oblika i pojmova su potencijalizacija, ali samo na nivou pomisli i bez daljeg razmišljanja. Daljim razmišljanjem razgrađuje se stvoreni oblik ili pojam. Intenzivnim razmišljanjem, kao u homeopatiji, rastapaju se oblici i pojmovi i pretvaraju u njegovu suprotnost. Potencijalizacija u misaonoj sferi je vid pojačanja ili smanjivanja energije. Ona se sastoji od početne misli o obliku ili pojmu i krajnje, na neki način izmenjene, pojave. Taj proces moguće je kontrolisati povećavanjem ili smanjivanjem energetskog naboja, preko potencijalizacione petlje. U meri u kojoj čovek postaje energetski jači, njegova unutrašnja moć sama otklanja probleme i krči put ispred njega. Proces koji mu to omogućava je misaona potencijalizacija. Zato je čoveku pomisao bliskija od mišljenja, razmišljanja i domišljanja.

Kada se želje preoblikuju u očekivanja i namere postaju ostvarljive. Očekivanja su snažna poput potvrdne molitve, jer nisu ništa drugo do vrsta energetskog polja uspostavljenog i usmerenog ljudskim namerama. Kada čovek očekuje zlo ono mu se dogodi, kada očekuje dobro potrebno je samo da uspostavi polje molitve i prati znake sinhronizovanosti na putu do cilja. Kada svoju energiju usidri, i odvoji od stresa, strepnje, sumnje, straha i slutnje, on pouzdanom verom sprovodi svoju volju i očekivanje da će stići do cilja, što je tada i božanski naum.¹¹

Deseti uvid Džejsma Redfilda je posebno zanimljiv i zbog sadržaja i zbog načina na koji ga je autor saopštio: „Deseti uvid nikad nije napisan... On postoji, ali ne u zemaljskoj dimenziji. Taj uvid se još nije pojavio u fizičkom obliku. Ta spoznaja postoji samo u Drugom životu. Tek kad dovoljno ljudi na Zemlji oseti intuitivno tu informaciju, on može da postane dovoljno stvaran za svačiju svest da bi ga neko zapisao. Tako se dogodilo sa prvih devet Uvida. U stvari, to se dogodilo sa svim duhovnim tekstovima, čak i sa našim najsvetijim knjigama. Informacija uvek prvo postoji u Drugom životu, a na kraju se pojavi u jasnoj fizičkoj dimenziji da bi je prikazao neko ko je predodređen da je zapiše. Zato se kaže da je Bog nadahnuo te zapiše”.¹²

¹¹ Džejsm Redfild, *Tajna Šambale – u potrazi za Jedanaestim uvidom*, str. 148. i 149.

¹² Džejsm Redfild, *Deseti uvid*, str. 26.

Redfield je samo potvrdio da misli isto što i Vadim Zeland o „ogledalskoj energiji“. Oni na isti način „vide“ događaje s obe strane „kosmičkog ogledala“, koje razdvaja vidljivo od nevidljivog, fizičko od metafizičkog, stvarno od nestvarnog. Pri tome veruju da je odrazna strana ogledala okrenuta fizičkoj, dogovornoj stvarnosti.

Čovek poseduje mozak da misli, a ne da bude ukrasni deo njegove figure. Sve kod čoveka je kosmički harmonično i uklapa se u kosmičku harmoniju, ili na nivou zlatnog preseka ili u obliku Fibonačijevog niza. To važi i za reči, sliku, melodiju. Besmislene reči su znak da je prikinuta veza sa „nad umom“.

Sve više naučnika veruje da realnost zamišljene slike nije ništa manja od realne „realnosti“. I ovde je nezaobilazan svestremeni Nikola Tesla, jer navedeni stavovi podsećaju na način njegovog razmišljanja. On je stvarao misaone modele koji su jednako „radili“ pre i posle njihovog ostvarivanja.

Neprirodne vizije i doživljaji postaju objašnjivi ukoliko je univerzum hologram. Lakše je shvatiti iluzije koje pred publikom izazivaju indijski fakiri i Dejvid Koperfeld. U svesti ljudi je „dogovorena realnost“ i verovatno je ona istinita, zbog isprepletanosti umova i povezanosti svega. Tako se zna i šta jeste „tamo“ i šta „tamo“ nije. Koliko je samo napora (drame, insceniranja, pretvaranja, obmana, laži) učinjeno da se dovedu u zabludu oni koji znaju, o onome što svi znaju, i što se jednostavno „čita u očima“.

Čini se da su ljudi živi „prijemnici“ preplavljeni svakovrsnim vibracijama koje pristižu sa svih strana. Oni izvlače vibracije iz superholograma i, u jednom od bezbroj kanala, pretvaraju ih u materijalnu stvarnost.

SAMOISCELJUJUĆA MOĆ

Na osnovu istraživanja Helmuta Hansena i Georgija Nikolajeviča Sitina moguće je sačiniti delotvornu metodu koja može pomoći samoisceljivanju ljudi. Prvi deo metode, do upućivanja naloga podsvesti, zasnovan je na autohipnoznom postupku koji je objavio Helmut Hansen i svojoj knjizi „Moć hipnoze“.¹³ Drugi deo, u kojem su probrani nalozi upućeni podsvesti, zasnovan je na istraživanjima akademika Sitina. Treći deo, odnosi se na izlazak iz autohipnozno stanja. Budući da je kombinacijom znanja dvojice izuzetnih poznavalaca ljudske svesti i psihe nastala nova, originalna metoda, ona je, radi autorizacije, u daljem tekstu integralno predstavljena.

¹³ Helmut Hansen, *Moć hipnoze*, str. 148.

Kada se čovek koji želi da se isceli smesti pred spavanje na svoj ležaj, najbolje je da sluša svoj bez greške i prizvuka snimljeni glas, u uslovima u kojima ga niko ne ometa. Ukoliko je sam u sobi, to može da obezbedi slušajući snimak sa zvučnika na računaru ili plejeru. Ako nije sam, audio reprodukciju svog glasa može da sluša uz pomoć slušalica na ili u ušima sa navedenih uređaja, ili, na primer, sa MP-3, ili MP-4 uređaja. Trebalo bi da čuje sledeće reči izgovorene svojim glasom smireno, tiho, opušteno i uspavljujuće:

Ležim udobno. Oči su mi sklopljene. Ruke i noge su mi sasvim opušteno. Dišem opušteno, mirno i ujednačeno, sa svakim izdisajem osećam da tonem dublje i dublje ka dnu postelje. Sada se koncentrišem na noge. Mirno se koncentrišem na noge i osećam, sasvim jasno osećam, kako mi noge otežavaju. Noge mi postaju sve teže i teže. Sada su mi noge vrlo teške, teške kao olovo, zaista su teške kao olovo.

Sada mi i ruke otežavaju i snažno vuku naniže. Obuzima ih sve veći umor, zbog toga postaju teže. I ruke su mi sada vrlo teške, teške kao olovo.

Oči su mi čvrsto sklopljene. Opuštaju se i smiruju. Očni kapci su mi teški i postaju sve teži i teži. Više ne mogu a i neću da ih otvorim. Dopuštam da tonem sve dublje i dublje u prijatan osećaj umora, opuštenosti i težine. Postajem sve umorniji i umorniji.

Sada više ništa ne želim. Potpuno sam opušten i pasivan. Vreme je zaustavljeno. Sve ostalo zbiva se mimo mene. Puštam da reči deluju na mene. Ništa ne može da me ometa. Um mi je bistar i spreman za protok misli. Prožima me duboka radost što se tako dobro osećam. Sve snažnije osećam divno opuštanje tela i duše.

U tom čudesnom miru širom se otvara moja podsvest. Moja podsvest širom se otvara.

Sada slušam samo još svoj glas i osećam da postepeno tonem sve dublje i dublje u duboki, prijatan mir. Sve što govorim prodire lako i duboko u moju podsvest i tu se neizbrisivo urezuje. Moja podsvest postupiće tačno prema nalogima koje izgovaram.

Slede nalozi usmereni prema podsvesti, koje je akademik Georgij Sitin poklonio svom ruskom rodu, ojačan tekstom očenaša, ugrađenim na osnovu rezultata pomenutog istraživanja u Sankt-Peterburgu, budući da očenaš ima izuzetnu psihoterapeutsku moć.

Oče naš koji si na nebesima,
da se sveti ime Tvoje,
da dođe carstvo tvoje,
da bude volja Tvoja i na Zemlji kao na nebu;
hleb naš nasušni daj nam danas;
i oprosti nam dugove naše kao što i mi opraštamo dužnicima svojim;
i ne uvedi nas u iskušenje,
no izbavi nas od zloga.

Moj nervni sistem, uvek, brzo poput munje, shvata svoju ulogu, svestrani razvoj i usavršavanje celog mog bića. Ceo moj nervni sistem, sjajem munje napaja i Božijom voljom neguje moje zdravo telo. Sve vreme se oporavlja i jača ceo moj mladi, zdravi organizam i njegovi Bogom stvoreni unutrašnji organi. Nervna sila prisutna u svim delovima moga tela neprestano me podmlađuje. Titanski moćnom energijom nervna sila jača moj novorođeno-mladalački, Bogom stvoren, potpuno zdrav organizam i sve njegove unutrašnje organe. Ceo moj nervni sistem napaja moje telo životnom energijom i svim potrebnim čistim energijama, u svako doba. Svaki organ odgovarajućom energijom, za ostvarenje svih duševnih mogućnosti.

Sve vreme, svi moji organi svesni su svog savršenog sastava. Moja psihički i duhovna jaka, samosvesna duša, upravlja mojim telom, i, sve vreme ga neguje i usavršava.

Ponovo u sebi osećam prijatan mir. U tom čudesnom miru svaka moja reč neizbrisivo se urezuje u moju podsvest.

Ja sam novorođeno-mlad vitez, pun zdravlja i snage.

Um mog srca, sve vreme, sjajem unutrašnje energetske munje, stvara u srcu novorođeno-mladalački božanstveno zdrav sklad. U svako doba, moje novorođeno-mladalačko srce je zdravo, zbog sjaja i moći energetske unutrašnje munje. Moje srce je uvek viteško, moćno, zdravo, veselo, nenačeto životom. Srce mi je zdravo, smireno i snažno. Krvotok mi je protočan, zdravih, čistih i elastičnih, prohodnih kanala, i stabilan. Cirkulacija krvi u celom mom telu je normalna, prijatno topla – i zdrava. U svakom položaju svog tela osećam se dobro. Moja krv protiče kroz čiste, mladalački elastične, zdrave krvne sudove. Osećam prijatnost i opuštenost u grudima. Srce i krvotok potpuno su mi zdravi. Potpuno sam zdrav.

Sve nezdrave ćelije završavaju se zdravim ćelijama. Svi mišići mog tela su snažni i elastični. Kičma mi je u odličnom stanju, zdrava i gipka.

Ponovo u sebi osećam prijatan mir. U tom čudesnom miru svaka moja reč neizbrisivo se urezuje u moju podsvest.

Osećam se veoma dobro. Miran sam i opušten. Odlično se osećam. Iz dana u dan mi je u svakom pogledu sve bolje i bolje. Ne činim nikome greh pa me ne dodiruje tuđe mišljenje. Tuđe reči se odbijaju od mene, ako nisu dobronamerne. Bog brine da do mene stignu reči koje treba da čujem. Primam sugestije iza kojih stoji ljubav. Potpuno sam ravnodušan na komentare i primedbe izrečene bezrazložno. Nastojim da budem prema svima korektan.

Sve moje Bogom dane, duhovne, umne, psihičke i fizičke sposobnosti svestrano se razvijaju i neprestano usavršavaju. Svestrano se razvijam. Sposoban sam i talentovan. Lako učim. Stasao sam u momka-lepotana, viteza, punog zdravlja i snage.

Moje mišljenje je brzo, potpuno i svestrano se razvija. U svako doba, moj nervni sistem radi efikasno i energično. Mladalački ritmovi mog mozga traju i obnavljaju se. Svestrano usavršava rad mog nervnog sistema.

Moja umna koncentracija je stabilna. Povećava se obim svega što sam upamtio. Moja znanja su aktivna i potpuna. U svakom momentu mogu da koristim svoja znanja. Moje pamćenje je besprekorno, izvanredno i sigurno. Moja mašta pobuđuje snažno želje, volju i veru i jača milionima puta. Centar moje volje je razvijen, savršen i fiziološki jak. U svako doba, moja sposobnost za upotrebu sile volje i vere izuzetno je razvijena. Znam da ću uspeti da ostvarim svoje namere.

Moja večno mlada, božanstvena, andeoska duša, svestrano je razvijena i uz Božiju pomoć stalno izuzetno jača. Moj večno mladalački duh, uvek, sa sjajem unutrašnje energetske munje, obnavlja i neprestano usavršava svoje novorođeno-mladalačko, božanstveno lepo telo. Duhovno sam snažan. Svestrano sam duhovno razvijen.

Moja večno mlada duša, uvek, sa sjajem unutrašnjih energetskih munja, poznaje, bodri i jača svoje novorođeno-mladalačko, božanstveno lepo telo, svoju životnu energiju i samu sebe. Svojim unutrašnjim uvidom vidim sebe, uvek, kao svestrano razvijenog, snažnog i duhovno lepog viteza, prepunog zdravlja i snage.

Osećam prijatan mir. U tom čudesnom miru sve moje reči duboko su se i neizbrisivo urezale u moju podsvest, pa ću zauvek da ih ostvarim.

Metoda autohipnoznog samoisceljivanja završava se rečima koji omogućavaju osobi koja se isceljuje da izađe iz autohipnoznog stanja:

Kad izbrojim do tri, ruke i noge će mi odmah biti potpuno opuštene, lake i pokretljive. Jedan! Dva! Tri! Otvaram oči! Ruke i noge su mi opet lake i pokretljive. Potpuno sam svež, pun energije i snage. Osećam se vrlo dobro. Izuzetno sam radostan i zaista se dobro osećam. Predamnom su život i ljudi koje volim.

Tako se završava univerzalni primer autohipnoznog samoisceljivajućeg metoda. Važno je da svaka osoba koja primeni nevedenu metodu ne može da ostane u hipnotisanom stanju, ni ukoliko zaspe u toku samoisceljivanja, budući da podsvest i u snu prima informaciju o izlasku iz hipnotičkog stanja.

Metoda isključuje lekove i bilo kakve bioenergetske i druge energetske uticaje na organizam. Ne može da se primeni bez saglasnosti autora, jer je njena delotvornost povezana s još nekoliko sitnih ali značajnih znanstvenih segmenata, koje se odnose na specifičnosti pojedinih bolesti, mada su nevažne za celokupnost prikaza metode.

LITERATURA

1. Абрамович, Велимир, *Метафизика и космологија ученого Николы Теслы*, ежегодник „Дельфис”, Москва, 2000.
2. Franz Alexander, *Psyhosomatic Medicine: Its Principles and Applications*, (Paperback – April 1, 1965).
3. Broyghton, R., S., *Parapsychology: The controversian science*, Ballantine books, New York, 1991.
4. Васиљев, Спасоје, *Митологија древних Словена*, Дечја књига, Београд, 1990.
5. Владика Николај, *Молитве на Језеру*, Беседа, Нови Сад, 2001.
6. Гавриловић, Жарко, *Могућност свезања и будућност вере*, Издање аутора, Београд, 1982.
7. Гордон, Ноа, *Медикус*, Народна књига – Алфа, Београд, 2005.
8. Denise Gimenez Ramos, *The Psyche of the Body: A Jungian Approach to Psychosomatic Illness*, Brunner-Routledge, 2004.
9. Зеланд, Вадим, *Трансёрфинг реалности*, Весъ, Санкт–Петербург, 2008.
10. Јеротић, Владета, *Учење светог Јована Лествичника и наше време*, Ars Libri – Београд – Глас српски – Бања Лука, 1997.
11. Јовићевић Александар, *Амабедова писма од Волтера*, ЦИД, Подгорица, 1999.
12. Лабат, Ровњев Владимир, *Човек као светлосно-вибрациони информативни волумен* (проспект), Нови Сад, 2000.
13. Лазарев, Николајевич Сергеј, *Дијагностика карме*, ДИ Константа, Београд, 1995.
14. Leclerc, Jean, *Hipnoza*, Književna zadruga HERMES – Zemun, Beograd, 1990.
15. Ливенцов, Игнатъевич Евгений, *Откровения высшего космического разума*, Историческая книга, Москва, 1999.
16. Minuchin. S., Rosman, B.C. and Baker, L. *Psycho-somatic Families* Harvard, Cambridge, 1978.
17. Пек, М. Скот, *Пут којим се ређе иде*, Арион, Земун, 1987.
18. Преподобни Јустин Ћелијски, *Философија и религија Ф. М. Достојевског – Достојевски о Европи и словенству*, Манастир Ћелије, Београд, 1999.
19. Протић, Д. Милисав, *Покајање и исповест*, Православље, Београд, 1973.
20. Регардије, Израел, *Дрво живота*, Езотерија, Београд, 1997.
21. Свети владика Николај Велимировић, *Рат и библија*, Светосавска књижевна заједница, Београд, 1997.
22. Свети Теофан Затворник, *Пут ка спасењу*, Светигора, Цетиње, 2001.

23. *Свето писмо (Библија – Свето писмо старог и новог завета)*, превод Вука Караџића и Светог архијерејског синода, по исправкама Светог Владике Николаја, Глас цркве, Шабац – Ваљево – Београд, 2005.
24. Sitchin, Zacharia, *Dvanaesti planet*, TELEDisk., Zagreb, 2002.
25. Сытин, Николаевич Георгий, *Омоложение сердца*, Лабиринт, Москва, 2003.
26. Сытин, Николаевич Георгий, *Реальное омоложение мужчины*, Лабиринт, Москва, 2003.
27. Сытин, Николаевич Георгий, *Сила жизни*, Лабиринт, Москва, 2005.
28. Станковић, Ј., Петар, *Божанствена медицина*, Књига, Београд, 1990.
29. Стриковић, Н. Јован, *Самоубиство и апсурд*, ИТП „Унирекс“ Д. Д., Подгорица, 1996.
30. Успенски, П. Д, *У потрази за чудесним*, Опус, Београд, 1989.
31. Фоменко, Тимофејевич Анатолиј, *Статистичка хронологија (математички поглед на историју) – у ком смо веку?*, Математички институт САНУ * Досије, Београд, 1997.
32. Фотина, Лариса, Лора – пут младости и здравља, ГАД, Београд, 1999.
33. Хамваш, Бела, *Магија сутра*, ИП "Београд", Зрењанин, 1995.
34. Хеј, Л., Лујза, *Како да излечите свој живот*, Верба, Београд, 2003.
35. Хеј, Л., Лујза, *Моћ је у вама*, Народна књига, Београд, 1997.
36. Џејмс Редфилд, *Десети увид*, Народна књига – Алфа, 1998.